

ikke, den findes bedre nogetsteds. Der var jo dog den Tanke mulig at flytte Kontoret over i Distriktet, og saa kunde vel Inspektøren følge med. — Hvad Udsørfelsen af Svin til England angaar, har den høitærede Minister med Hensyn til dette Punkt erklæret, at den var forbudt, og han havde ikke noget Haab om at faae dette Forbud hævet. — Mine Bemærkninger om Fisserudstillingen antager jeg, at den høitærede Minister ligeledes har godkendt; thi han har ikke omtalt den, og jeg ser deri, at den høitærede Minister selv har erkjendt, at det der af mig Paaankede er en af de Ting, der ikke kunne forsvares. — Saa kom endelig den høitærede Minister til at omtale de Regler, han har indført med Hensyn til Kreaturimporten fra Sverig. Jeg tillod mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at der neppe var nogen fuldstændig Overensstemmelse mellem disse Regler og Loven af 1857, og jeg bad den høitærede Minister om for alle Interesseredes Skyld at meddele os, i Henhold til hvilken Lov eller anden Hjemmel han havde udstedt disse Regler. Derpaa svarede den høitærede Minister, at hans Mening er den, at den Autoritet, der i Henhold til Loven af 1857 kan forbyde Indførselen, ogsaa maa være bemyndiget til at ophæve Forbudet paa de Konditioner, som han anser for betryggende. Altsaa; Meningen er den, at den, hvem Loven giver Ret til at forbyde Indførsel, giver den ogsaa Ret til at indføre Karantæne. Nu vil jeg først bemærke, at dette er en fuldstændig gal Slutning; thi fordi Loven anser et Indførselsforbud for fuldstændig betryggende og derfor for en Forholdsregel, som den anser det for rigtig at give Ministeren Ret til at indføre, deraf følger ingenlunde, at den anser en saadan Karantæne for rigtig, derfor giver Loven ikke Ministeren Ret til at benytte Karantæne, hvor den vilde være en Gene for Omsetningen, saa den opstillede Slutning gjælder ingenlunde. Men dertil kommer, at naar den høitærede Minister fortætter saaledes, at det er i Henhold til dette Ræsonnement, at Foranstaltningen er truffen og denne Resolution udvirket, saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at der tager den høitærede Minister fejl. Det er ikke i Henhold til dette Ræsonnement, at han har udvirket Resolutionen, thi i Henhold til dette Ræ-

sonnement kunde han slet ikke indføre nogen Karantæne. Loven af 1857 giver nemlig kun Lov til at forbyde Indførsel, naar der udbræder saadanne Sygdomme som den ondartede Lungesyge i vedkommende Land, men ikke i Tilfælde, hvor denne Sygdom ikke er udbrudt, og da vi nu befinde os i det Tilfælde, at der ingen vildartet Lungesyge er i Sverig, har den høitærede Minister ingen Bemyndigelse havt til at forbyde Indførselen. Men har han ingen Bemyndigelse havt dertil, har han ikke en Gang efter sin egen Maaade at slutte paa havt Ret til at indføre Karantæne. Altsaa — det Argument er umuligt. Det, som den høitærede Minister forlanger, er fuldkastet, ja det har aldrig staaet paa Bænkene. Nei Sagen er, som den nu foreligger, ganske klar. Den høitærede Minister har uden nogen som helst Lovhjemmel, hverken direkte eller indirekte, men endog lige tværtimod Bestemmelserne i Loven af 1857 indført en Foranstaltning, som han ikke havde Ret til at indføre. Men, siger den høitærede Minister, det er i alle Tilfælde ikke værd at tale saa meget om det; det har ikke saa stor Betydning, siger han; thi det er slet dels paa en meget lemsfældig Maaade og dels paa en Maaade, som ikke Noget hidtil har klaget over. Jeg vil tillade mig at bemærke, at begge disse Paastande ere urigtige. Jeg har sidst oplyst, at der forlanges 1 Kr. pr. Hoved for veterinært Tilsyn med Dyrene, og at denne Krone forlanges stik imod det udtrykkelige Blydende i Loven af 1857. Der forlanges desuden Opstaldningsudgifter, som vel kun er en ringe Sum af nogle Ore. Det er altsaa heller ikke rigtigt, naar den høitærede Minister siger, at der kun forlanges 1 Kr. Der forlanges 1 Kr. og nogle og tredive Ore, nemlig nogle og tredive Ore for Dyrenes Opstaldning og 1 Kr. for det veterinære Tilsyn. Jeg skal nu i den Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, at begge disse Udgifter, saavel Orene for Opstaldningen som Kronen for det veterinære Tilsyn, ere ikke lovlige; thi ganske vist staar der i Loven af 1857 § 13, at de Udgifter, der gaa med til Dyrenes Røgt osv., skulle afholdes af Eierne, men det er aldeles ikke den Art af Røgt, hvorefter der er Tale her i den høitærede Ministers Cirkulære, thi den Art Røgt og Pleie, der bliver omtalt i § 13, er nemlig en Op-